

РЕШЕНИЕ

№ 365

гр. София, 23.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Дацов

Членове: Димитър Фикийн
Светла Букова

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
в присъствието на прокурора Ирена Димитрова Ганчева (СГП-София)
като разгледа докладваното от Димитър Фикийн Наказателно дело за
възобновяване № 20211000600914 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството пред Софийски апелативен съд е по реда на чл. 420, ал. 1, вр. чл. 422, ал.1, т.5 НПК.

Постъпило е искане от а.Б., защитник на Н. С. В., за възобновяване на НОХД № 265/2019 г. на РС-Видин, присъдата по което е потвърдена изцяло с решение № 40 от 29.06.2021 г. по ВНОХД № 221/20 г. на ОС-Видин.

В искането защитата твърди, че бил нарушен закона, били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и било наложено явно несправедливо наказание, поради което решенията на предходните съдебни състави били незаконосъобразни.

Развива се оплакване, че въззивното решение било постановено от незаконен състав, чийто отвод, след като бил поискан от защитата, бил отказан с negliжиране на изложените доводи и с потвърждаване на първоинстанционната присъда. Поради това защитата намира, че е налице предубеденост на въззивният съд, който безпричинно наложил „глоба“ за неявяване на защитника, въпреки че последният уведомил с молба съда за

своята ангажираност във ВКС.

На второ място се сочи, че неправилно бил приложен материалния закон, защото подсъдимият В. бил предаден на съд с обвинителен акт, в чиято обстоятелствена част не били описани действията, с които да е установил фактическа власт над намерената процесна ракия, а в диспозитива на същия била посочена квалификация по чл. 234, ал.1, пр. 2 от НК.

На следващо място, била нарушена и разпоредбата на чл. 107, ал.3 от НК, тъй като първоинстанционният съд не бил установил правилно фактическите положения по делото и бил извел неправилни и необосновани правни изводи в резултат на превратното тълкуване на събраните по делото гласни доказателства и елиминирането на онези, които оборвали обвинението. При постановяването на първоинстанционната присъда бил допуснат изключителен дефицит на обективност, на задълбоченост и всестранност при анализа и оценката на събраните доказателства, а въззивният контрол бил осъществен формално, не били анализирани възраженията на защитата, на които било отговорено формално, а на някои дори нямало отговор. Правото на защита при постановяването на първоинстанционната присъда било нарушено тотално, тъй като във въззивното решение нямало произнасяне по това оплакване. Правопораждащите факти относно Н. С. тута на държател на процесния алкохол не били налице и това правело деянието несъставомерно. Не били налице убедителни доводи във въззивното решение във връзка с възражението на защитата относно показанията на свидетелите И. и Н., установяващи единствено, че са извършили проверка и изземване. Неоснователно и незаконосъобразно въззивният съд изолирал показанията на свидетелите С. В., Ж. В., П. К. и обясненията на подсъдимия. В резултата на горното се стигнало до неустановяването на действителния субект на престъплението, ако такова имало извършено въобще.

При така допуснатите изключителни по своята правна същност нарушения като следствие се явявало и налагането на едно явно несправедливо наказание.

Предвид така изложените доводи, в направеното искане защитата моли да бъде възобновено наказателното производство по нохд № 265/19 г. на Районен съд - Видин, като на основание чл. 425, ал.1, т.2 от НПК да бъде

отменено постановеното решение на Окръжен съд - Видин по внохд №221/20 г. и да бъде постановено решение, с което осъденият Н.В. да бъде оправдан. Прави се и алтернативно искане, на основание чл. 425, ал. 1, т. 1 от НПК да бъде отменено атакуваното решение и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд, който да отстрани допуснатите нарушения и изпълни дадените му указания.

В съдебно заседание пред Софийския апелативен съд защитата поддържа жалбата на същите основания. Излага допълнителни съображения, намиращи израз в следното:

При наличието на тези безспорни факти и на противоречие в доказателствата, събрани чрез разпита на горепосочените свидетели, защитата намира, че авторството на деянието не е доказано по несъмнен начин и че не са обсъдени възраженията на защитата пред второинстанционния съд. За да е извършено престъпно деяние по чл. 234, ал. 1, т.2 от НК защитата счита, че следва да е установено по безспорен и категоричен начин държането и съхраняването от подсъдимия на процесната ракия. Нямало обаче никакви доказателства В. да е приел процесната ракия и впоследствие да я е държал. Защитата счита още, че за да е съставомерно деянието по чл.234, ал. 1 НК, следвало процесната ракия да е насочена към пазара, което следвало да се обсъди обстойно от първия и от втория съд, което не било направено. Най-същественото било, че за да е налице съставомерно деяние, следвало да се установи по безспорен начин от субективН. С.ана знанието на В., че в този гараж, нает от баща му, има изварявана ракия. От друга страна защитата не оспорва заявеното от бащата на подсъдимия, че докарал ракията в гр. Видин от село Габаре, за да имат с какво да черпят той и синът му, когато е необходимо, което според защитата била самата житейската истина - напълно издържана и в унисон със събраните по делото доказателства. Защитата счита още, че следвало от обективна и субективН. С.ана да е доказано, че подсъдимият е държал процесната ракия с цел да навреди на бюджета в размер на 1375 лева. Прави се искане да се определи дали тази стойност от 1375 лева е основание да се търси наказателна отговорност или е основание да се търси административно-наказателна отговорност.

С оглед гореизложените обстоятелства се иска приемане наличието на фактически и правни предпоставки за отмяна на атакуваното решение на ОС-

Видин и постановяване на ново решение, с което осъденият Н.В. да бъде оправдан. Защитата е оттеглила алтернативно направеното искане за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд, който да отстрани допуснатите нарушения и изпълни дадените му указания.

Прокурорът от САП изразява становище, че следва да бъде оставена без уважение жалбата на защитника на осъдения като неоснователна. Счита, че не са налице основанията за възобновяване на наказателното дело, тъй като съдът бил изложил подробни мотиви и обосноваващи изводи за наличието на извършено престъпление, вземайки предвид събраните в хода на съдебното следствие доказателства, които анализирал както поотделно, така и в тяхната съвкупност. Намира, че наложеното наказание е справедливо и постановено правилно, като е взета предвид както тежестта на деянието, така и личността на осъдения.

Осъденото лице В. поддържа казаното от защитника и също възразява, че не е имал допир с процесния алкохол.

Софийски апелативен съд, като обсъди данните по делото и извърши проверка по изложените в искането твърдения, за да се произнесе, взе предвид следното:

Искането на а.Б., защитник на осъдения Н. С. В., за възобновяване на наказателното дело е процесуално допустимо. Направено е в срока по чл. 421, ал. 3 от НПК. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл.419 от НПК, при посочено основание по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК.

Постановеното решение от 29.06.2021 г. на Окръжен съд - Видин, по ВНОХД № 221/2020 г., не подлежи на касационен контрол и е влязло в сила.

Разгледано по същество, в контекста на очертаната в него аргументация, искането е НЕОСНОВАТЕЛНО.

Въз основа на внесен в Районен съд-Видин обвинителен акт срещу подсъдимия Н. С. В. за престъпление по чл. 234, ал.1, предл. 2 от НК е било образувано НОХД № 265/2019 г. по описа на същия съд.

С Присъда № 269 от 24.09.2020 г., по нохд № 265/2019 г., Видинският районен съд е признал подсъдимия Н. С. В. за ВИНОВЕН в това, че на 13.03.2018 г., в гр. Видин, в частен имот, представляващ гараж, разположен в жилищен блок, находящ се в гр. ***, ул. „***” № **, вх. *, е държал акцизН.

С.ки, представляващи 45 бр. кашони, съдържащи общо 329 бр. стъклени бутилки (299 бр. стъклени бутилки с вместимост 0,750 л, 18 бр. стъклени бутилки с вместимост 0,700 л и 12 бр. стъклени бутилки с вместимост 1 л.), с общо количество 248.850 л, всички съдържащи годен за консумация етилов алкохол - домашна ракия, на обща пазарН. С.йност в размер на 2 016.00 (две хиляди и шестнадесет) лева и стойност на неплатения и дължим акциз – 1 375.86 (хиляда триста седемдесет и пет лева и осемдесет и шест стотинки) лева, без български акцизен бандерол, когато такъв се изисква по закон, съгласно чл. 64, ал. 1 от Закона за акцизите и данъчните складове и в нарушение на чл. 99, ал. 1, т. 3 от същия закон, като случаят не е маловажен, поради което и на основание чл. 234, ал.1, предл. 2 НК и чл. 55, ал. 1, т. 1 НК го е ОСЪДИЛ на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от три месеца, при първоначален „общ“ режим.

На основание чл. 55, ал. 3 от НК СЪДЪТ НЕ Е НАЛОЖИЛ кумулативно предвиденото по-леко наказание „глоба“, както и лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК СЪДЪТ Е ПОСТАНОВИЛ да бъде изтърпяно наказанието, наложено с присъда № 490 от 03.10.2017 г., по НОХД № 157/2016 г., влязла в законна сила на 18.10.2017 г., по описа на РС - Видин, а именно „Лишаване от свобода“ за срок от една година, при първоначален „общ“ режим.

Съдът е ОСЪДИЛ подсъдимия В. да заплати по сметка на Териториална Дирекция - Дунавска към Агенция „Митници“ сумата от 3 900.16 (три хиляди и деветстотин лева и шестнадесет стотинки) лева, представляваща разноси за вещи лица по досъдебното производство, а в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Видински районен съд сумата от 90.00 /деветдесет/ лева, представляваща разноси за вещо лице по съдебното производство.

На основание чл. 234, ал.5, във вр. с чл. 53, ал.1, б.”б” от НК съдът е ОТНЕЛ в полза на Държавата веществените доказателства, а именно: 89.500 л. етилов алкохол, без български акцизен бандерол или документи, обезпечаващи, удостоверяващи или начисляващи плащането на дължимия акциз, намиращи се на съхранение в МБ — Видин към ТМУ — Лом.

С Решение от 29.06.2021 г., по внохд № 221/2020 г. Окръжен съд - Видин, е потвърдил изцяло Присъда № 269 от 24.09.2020 г. по Н.О.Х.Д. №

265/2019 г., на Видинския районен съд.

Доводите в жалбата за съществени нарушения на процесуалните правила, макар отнесени най-общо и към оплакване за неспазване на материалния закон, са допустими, но неприемливи.

Оплакването на осъдения за неправилно приложение на материалния закон се мотивира с осъждането му по предявеното му обвинение въз основа на недостатъчно и негодни доказателства. В този смисъл са изложените съображения, че първоинстанционният съд е нарушил правилата за оценка на доказателствата, като без основание е кредитирал показанията на митническите служители И. И. и К. Н., установяващи единствено, че са извършили проверка и изземване, и неоснователно и незаконосъобразно въззивният съд изолирал показанията на свидетелите С. В., Ж. В., П. К. и обясненията на подсъдимия. В резултата на горното се стигнало до неустановяването на действителния субект на престъплението, ако такова имало извършено въобще.

Въззивният съд, въпреки лаконичността на изложените мотиви, не е допуснал съществени процесуални нарушения, рефлектиращи върху изграждане на вътрешното му убеждение по фактите. Извършената проверка не установи превратно ценени доказателства и пренебрегване на задължението за обективно, всестранно и пълно изясняване на правно значимите обстоятелства, обхванати от предмета на доказване. В тази връзка настоящият състав не споделя разбирането на защитата за доказателствен дефицит, настъпил поради процесуални нарушения. Лансираната версия е била внимателно проверена както от първостепенния съд, така и от въззивния и правилно е била отклонена поради липса на доказателствена подкрепа. Трайната фактическа свързаност на подсъдимия с инкриминираното количество алкохол е била установена по несъмнен начин. Двете съдебни инстанции, на които законът възлага установяването на фактите, са изпълнили стриктно процесуалните си задължения по събиране и проверка на доказателствата и доказателствените средства, при което са достигнали до обосновани изводи. Безспорно е било установено по делото, че на 13.03.2018 г., след получени оперативни данни, че лицето Н. С. В. държи в гараж, ползван от него, находящ се в гр. Видин, ул. „Широка“ № 23, етилов алкохол, било решено да бъде отпочнато на основание чл. 212, ал.2 от НПК досъдебно

производство по описа на Митница - Лом с извършване в условията на неотложност на процесуално-следствено действие/ПСД/ - претърсване и изземване. На 13.03.2018 г. митнически и полицейски служители пристигнали на посочения адрес, където било извършено ПСД - претърсване и изземване. При извършеното претърсване в крайния десен ъгъл на гаражното помещение, поставени върху метален стелаж, били намерени 45 броя кашони, съдържащи общо 329 броя стъклени бутилки, от които 299 броя стъклени бутилки с вместимост 0,750 л., 18 броя стъклени бутилки с вместимост 0,700 л., 12 броя стъклени бутилки с вместимост 1 л., с общо количество 248.850 л. Всички бутилки съдържали течност, с мирис на ракия.

Въззивният съд е приел за установена тази фактическа обстановка, действително ползвайки депозираните в съдебното следствие показания на свидетелите И. И. и К. Н., които в изпълнение на служебните си задължения са извършили проверката в резултат на подаден срещу подсъдимия сигнал, който лично ги завел до въпросния гараж, в който бил установен процесния алкохол. След направения полеви тест от митническите служители се оказало, че се касае за етилов алкохол, за който подсъдимият, в разговора с тях, споделил, че същият е за лична употреба. Правилно съдът е кредитирал тези доказателствени средства, приемайки, че същите са логични, последователни и безпротиворечиви. Всеки от двамата свидетели, под страх от наказателна отговорност, е възпроизвел непосредствените си впечатления за проверката и резултата от нея, както и за действията на подсъдимия. Липсват данни за проява на недобросъвестност от тях. С. ана, която да навежда на извод, че показанията им са тенденциозни и недобросъвестни. Ненадеждност на съобщените от тях факти не може да бъде изведена от обстоятелството, че са действали при изпълнение на възложената им проверка и целят да защитят отчетения резултат от нея. При оценката им е подходено много внимателно и са били съпоставени с останалите източници на доказателства, в това число и с обясненията на подсъдимия. Последният не е оспорил факта на намирането на инкриминираното количество алкохол в гаража, а в протокола за изземването на същия е дал пояснение за произхода и местонахождението му във въпросното помещение.

Не са отхвърлени без основание и показанията на свидетелите С. В., Ж. В. и П. К., както твърди защитата. Внимателното запознаване с отразеното в разпитите им подкрепя направения извод, че същите са противоречиви.

Въззивната инстанция обстойно е обсъдила и анализирала дадените показания от бащата на подсъдимия – свидетеля С. В. и близкият до семейството им – свидетеля Ж. В.. Първият от двамата дори е бил разпитан и в хода на проведеното въззивно съдебно следствие в процесуалното качество на свидетел. Служебно въззивната инстанция е констатирала противоречия в показанията на бащата на подсъдимия, дадени пред въззивната инстанция, с тези, дадени от него в хода на досъдебното производство, като същите са били прочетени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Правилно окръжният съд, както и първоинстанционният такъв, е приел, че протоколът от разпита на свидетеля С. В. от досъдебното производство не следва да бъде изключван от доказателствената съвкупност, тъй като изложените от него възприятия пред въззивната инстанция, освен вътрешно противоречиви, са и крайно нелогични и в абсолютно несъответствие с казаното от него пред разследващия орган. В хода на досъдебното производство той е заявил, че е дал алкохола на сина си - подсъдимия В., за да се черпи с приятели. Запитан отново от въззивния съд, дали е дал алкохола на сина си, свидетелят е заявил: „Щом съм казал на досъдебното производство, че съм дал този алкохол на сина ми, значи е така.“.

На следващо място, изхождайки от показанията на свидетеля П. К., който е заявил, че заедно със С. В. са превозили алкохола от с. Гъбене в гаража във Видин, въззивният съд е приел, че това не изключва, а също потвърждава крайния извод от анализирания доказателствен материал, а именно - че С. В. е дал алкохола на сина си.

И не на последно място въззивният съд е отбелязал, че назначените и изготвени експертизи са обективни и надлежно приобщени, поради което правилно са били кредитирани и от районния съд.

Обобщено казано, причинно-следствената последователност на правилно установените факти категорично води до направените от съда изводи относно деянието и неговото авторство.

Водим от горните съображения, настоящият състав намира за несъстоятелни възраженията на защитата на подсъдимия, че не било установено по безспорен и категоричен начин приемането, държането и съхраняването на процесната ракия от подсъдимия, както и знанието му, че в този гараж, нает от баща му, има изварявана ракия.

Несъстоятелни и с липса на необходимата убеденост са и възраженията на защитата, че въззивният контрол бил осъществен формално. При внимателния прочит на мотивите на въззивното решение е видно, че изложените възражения на защитата пред въззивната инстанция са били обсъдени и анализирани обстойно, като съдът е дал необходим и достатъчно аргументиран отговор на всеки един от защитните доводи.

Следва да се оставят без уважение и възраженията на защитата, че за да е съставомерно деянието по чл. 234, ал. 1 НК, следвало процесната ракия да е насочена към пазара, подсъдимият да държи алкохола с цел да навреди на бюджета и че ниския размер на това увреждане, което в случая било от 1375 лева, обуславял маловажност и съставлявал основание да се търси административно-наказателна отговорност.

Върховният съд неведнъж е имал повод да посочи, че макар неплатеният акциз да е имплицитна част от цената на предмета на престъплението по чл. 234, ал. 1 от НК, точният размер на данъка не е от естество самостоятелно да определи съставомерността на деянието на плоскостта на разграничаване на маловажните от немаловажните случаи. Както е добре известно маловажен е този случай, при който степента на обществена опасност и морална укоримост са по-ниски в сравнение с обикновените случаи на престъпление от този вид. Престъплението по чл. 234 от НК систематично е ситуирано в глава шеста от НК, посветена на престъпления против стопанството, в раздел втори, включващ престъпления в отделН. С.пански отрасли. Престъпленията против финансовата, данъчната и осигурителната системи са обединени в глава седма от НК и там са престъпните състави, регламентиращи посегателствата върху данъчните отношения. Налага се заключение, че обектът на увреждане по чл. 234 от НК надхвърля обществените отношения, регламентиращи правото на държавата да събере определен данък, и се разпростира върху сложната система на търговския оборот. Последният зависи от движението Н. С.кови и парични потоци, намиращи се под прякото влияние на данъчното законодателство, но със самостоятелно значение извън необходимостта от попълване на фиска. В неедно свое решение Върховният съд е посочил, че предмет на престъплението по чл. 234 от НК са държаните стоки, а не неплатеният акциз, от което следва извода, че ниският размер на данъка не е от естество да определи и съставомерността на деянието на плоскостта на разграничаване на

маловажните от немаловажните случаи. В този смисъл е Решение № 296 от 11.07.2014 г., по н. д. № 914/2014 г., НК, II НО на ВКС и Решение № 365 от 29.10.2015 г., по н. д. № 1109/2015 г., НК, II НО на ВКС.

По гореизложените съображения настоящият състав намира за напълно произволно и лишено от убедителност твърдението за липса на изследване на деянието от страна на съдилищата като маловажен случай с последица отпадане на неговата противоправност по НК. Това оплакване се аргументира с твърдение, че съдът пропуснал да съобрази ниския размер на акциза, дължим за инкриминираните стоки. Предходните състави са се насочили правилно и към количеството и стойността Н. С.ката, както и към обстоятелствата на нейното държане, свързани с очевидно ориентирано включване в пазара, за да стигнат до точната правна квалификация на деянието. В мотивите на въззивното решение, изготвени в съответствие с изискванията по чл. 339, ал. 2 НПК, Видинският окръжен съд е взел отношение, че деянието на подсъдимия Н.В. законосъобразно е било квалифицирано в присъдата като извършено в условията на немаловажен случай престъпно държане на акцизН. С.ки без бандерол, когато такъв се изисква по закон (чл. 234, ал. 1 НК). Споделени са били съображенията на първостепенния съд, че установените в гаража 248,50 литра етилов алкохол, разпределени в 329 стъклени бутилки, отговарят на нормативните критерии по чл. 120, ал. 2 от Закона за виното и спиртните напитки, съставляват „акцизН. С.ка“ по смисъла на чл. 2, т. 1 и чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от Закона за акцизите и данъчните складове, поради което са и годен предмет на престъплението по чл. 234, ал. 1 НК. Въззивната инстанция категорично е посочила, че упражняваната спрямо тях фактическа власт от подсъдимия, чрез съзнателното им съхраняване в гаража, в който са били открити, е реализирала умишлено тяхното "държане", чието обективно проявление не разкривало критериите на маловажен случай по смисъла на чл. 93, т. 9 НК (като се отчетат стойностите на самата стока - 2016, 00 лв., и на дължимия за нея акциз - 1375,86 лв.).

Настоящият състав намира за необходимо да поясни, че действително чл. 60, ал. 2 от Закона за акциза и данъчните складове и чл. 46 от правилника за неговото приложение позволяват да се произвежда ракия от грозде и плодове, собствено производство на физически лица, за тяхно лично и

семеино потребление до 30 литра на семейство годишно. Фактът, че начинът, по който е произведена ракията, е правомерен, няма отношение към съставомерността на деянието, по няколко причини. Посочените разпоредби регулират производството на ракия, а не държането ѝ, съставляващо изпълнителното деяние в конкретния случай. Те не предвиждат възможност за натрупване на годишните квоти. Особено съществено е, че режимът се отнася само до ракия, предназначена за лично и семеино потребление, а очевидно държаната от подсъдимия ракия е била за продажба, видно от прилежното ѝ бутилиране и наподобяващия изглед на етикетите на пазарните такива. И не на последно нито подсъдимия, нито баща му, са представили надлежен документ за собствено производство през годините на ракия за лично и семеино потребление.

Настоящият състав не споделя и възражението на защитата на подсъдимия, че подсъдимият В. бил предаден на съд с обвинителен акт, в чиято обстоятелствена част не били описани действията, с които да е установил фактическа власт над намерената процесна ракия, а в диспозитива на същия била посочена квалификация по чл. 234, ал.1, пр. 2 от НК. Минималните критериите за процесуална съответност на обстоятелствената част на обвинителния акт са детайлно очертани в разпоредбата на чл.246, ал.2 НПК и допълнително изяснени с ТР № 2/2002г. на ОСНК на ВКС. Прокурорът, воден от преценката си за доказателствена обезпеченост, е посочил какви действия е извършил подсъдимия, времето, мястото, начина и средствата за извършване на инкриминираното престъпление. Представителят на обвинителната власт е формулирал точно своята позиция за инкриминираното престъпно деяние с характеризиращите го обективни признаци и субективни измерения в съзнанието на автора на неправомерното посегателство. Лансираната от защитата непълнота и неяснота на обвинителната теза по отношение на инкриминираното „държане“ на процесния алкохол, преценена в контекста на изложената фактология в обстоятелствената част на прокурорския акт, не мотивира ограничаване на процесуалните права на осъдения В. в хода на наказателното разследване. В обсега и полето на изложените факти са описани необходимите обстоятелства, свързани с действията, с които подсъдимият е установил фактическа власт над намерената процесна ракия. Същите изпълват с необходимото съдържание именно изпълнителното деяние „държане“ на

въпросното престъпление и съответстват на изискванията, заложи в ТР 2/2013 г. по тълк. д. 2/2013 г., ОСНК, ВКС. В изложената последователност описаните обстоятелства ясно дефинират фактическо обвинение за установено трайно състояние на фактическа власт върху процесния алкохол от страна на подсъдимия В..

Това удовлетворя в достатъчН. С.пен изискването за фактическо описание на деянието на подсъдимия. Ето защо настоящият състав счита, че внесеният за разглеждане в съда обвинителен акт срещу осъдения В. отговаря на изискванията на чл. 246 от НПК, изготвен е при съблюдаване на правните предписания на чл. 55 от НПК и е в съответствие с основните положения, очертани в ТР № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС.

Не бяха констатирани и данни, свързани с възражението на защитата за предубеденост на въззивния състав – извод, направен единствено и само въз основа на взетото от съда решение за санкциониране на адвокат Б. поради неявяване в съдебно заседание. Съдебният състав изрично е посочил в санкционното си определение мотивите, поради които е наложил „глоба“ на защитника на подсъдимия. Същите са имали своето основание и от последвалия неблагоприятен резултат за защитата, породен от процесуалното й поведение, не би могъл да се направи обоснован извод за наличие на предубеденост, изпълваща с необходимото и изискуемо съдържание определението за „незаконен състав“. Ето защо въпросното възражение се явява напълно произволно и лишено от убедителност.

Не може да бъде споделено и възражението, че при описаните от защитата в искането изключителни по своята правна същност нарушения като следствие се явявало и налагането на едно явно несправедливо наказание. Настоящата инстанция намира, че районният съд правилно е индивидуализирал наказанието, като е отчел смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Също така законосъобразно е обосновал и приел, че в случая е приложил чл. 55 НК и е наложил минималното предвидено в закона наказание. Наред с това правилно е съобразил, че процесното престъпление е извършено в условията на чл. 68, ал. 1 НК, в резултат на което обосновано е извел и извода, че наказанието следва да бъде изтърпяно ефективно.

В заключение настоящият състав намира, че при разглеждане на делото

от предходните съдилища не са допуснати нарушения на материалния наказателен закон и на процесуалните правила, поради което подадената жалба с изложеното в нея искане за възобновяване на наказателното производство по нохд № 265/19 г. на Районен съд - Видин, отменяне на постановеното решение на Окръжен съд - Видин по внохд № 221/20 г. и постановяване на решение, с което осъденият Н.В. да бъде оправдан, следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното Софийски апелативен съд, след като установи, че не са налице предпоставките на чл.422, ал.1, т.5 от НПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Н. С. В., подадено чрез защитника му а.Б., за възобновяване на наказателното производство по нохд № 265/19 г. на Районен съд - Видин, отменяне на постановеното решение на Окръжен съд - Видин по внохд № 221/20 г. и постановяване на решение, с което осъденият Н.В. да бъде оправдан.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____